

К-въ.

Леденитѣ рѣки

— Погледни вънъ! Колко е тихо! Отъ куршумено-сивото небе се стелятъ на зеията бавно, тихо, снѣжни парцалчета. Като бѣла, мека покривка отъ памукъ тѣ покриватъ всичко: земя, покриви, дървета. И колкото сж красиви, когато ги гледаме като летятъ изъ въздуха, дваждъ по красиви сж, когато подложимъ да паднатъ на черна хартия и ги разгледаме внимателно съ око или съ увеличително стъкло. Колко различни форми! И колко правилни! Чудни звездички, на които хубостъта не може да се предаде съ рисунката. А ако паднатъ на тѣхъ слънчеви лъчи, тѣ заблестяватъ като бриланти съ най-различни цвѣтове.

Съ каква радостъ посрѣщаме първия снѣгъ! Всичко наоколо добива новъ видъ. Презъ ума ни минаватъ картинитѣ на шейната, пързалката, гонене съ топки . . . И мислимъ, че не ще се наситимъ на тѣзи игри. Но минаватъ месецъ, два. Поѣкога навалѣва доста дебелъ снѣгъ. Задуха студень вѣтъръ. Слънцето се мърне сегизъ-тогизъ. Грѣе, но не топли. Снѣгътъ не хае. Той се е настанилъ добре и не иска да си отива. И ние, които до скоро му се радвахме, почваме вече да му се сърдимъ. Защо не си отива? Хайде, време му е. Засиленото слънце почва да го топи,